

BRÁZDA

ČASOPIS NEPOMUCENSKÝCH ALUMNŮ

**Hle, jak je dobré a jak milé,
když bratři bydlí pospolu.**

ŽI 133, 1

3/2017-2018

**Děkujeme všem,
kteří ve svých modlitbách a obětech
pamatují na obyvatele naší koleje.
A také těm,
kteří přispívají na vydávání Brázdy.**

**S přáním požehnaných prázdnin,
obyvatelé Pontificio Collegio Nepomuceno**

OBSAH

Úvodník	<i>Petr Janíček</i>	4
Tři opice	<i>P. Roman Czudek</i>	5
Kronika	<i>Miroslav Štrunc</i>	8
Posidius Život svatého Augustýna	<i>Miroslav Štrunc</i>	10
„Nechci se vás dotknout.“ aneb o umění bratrské lásky	<i>František Čech</i>	14
Co se děje, když Kristus leží v hrobě?	<i>Jan Pavlíček</i>	16
Kontemplotvat krásu, neboť Hospodin je krása sama	<i>Petr Janíček</i>	18
V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme	<i>Michal Staufčík</i>	20
Jak jsem chtěl být vynálezcem	<i>Ondřej Kapasný</i>	22
Loretánské litanie tak trochu jinak	<i>Václav Šustr</i>	25

Brázda: Časopis nepomucenských alumnů
 Redaktor: Petr Janíček
 Fotografie: František Čech, P. Tomáš Roule, Google
 Upozornění: Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři
 Adresa: Pontificio Collegio Nepomuceno
 Via Concordia, 1
 00183 Roma
 Tel.: 0039-06-772 657 1
 e-mail: brazda@nepomucenum.it
 Datum vydání: 1. 6. 2018

Úvodník

Vážení čtenáři časopisu Brázda,

do rukou se vám dostává poslední číslo tohoto akademického roku. Předně vám chci za celou kolej, představené, bohoslovce a zaměstnance, ze srdce poděkovat za vaši přízeň, modlitby a oběti, které přinášíte před tvář Hospodinovu. Všichni zde v koleji si uvědomujeme, že mnohé milosti jsme přijali díky vašim modlitbám. Celý rok nám Hospodin žehnal, zahrnoval nás mnohými dobry hmotnými i duchovními. O tom svědčí i tento časopis, který plní bohoslovci načerpaným duchovním slovem, jenž vyvěrá z úsilí formátorů, studia na univerzitě, životní zkušenosti; ale hlavně z Ducha svatého.

Pro mne samotného je tento časopis malou zkouškou, apoštolátem a obětí, kterou pokládám na oltář v kapli naší koleje. Přes veškerá úskalí je toto dílo dobré a má cenu mu věnovat čas. Velmi mne těší, že vy mu věnujete svou pozornost a s radostí jej čtete. A jelikož mé studium zde pokračuje, budu i příštím rokem skládat řádky tohoto časopisu do vašich rukou.

Tak u příštího čísla, na shledanou.

Petr Janíček

Tři opice

Na šintoistické svatyni Nikkó Tóšógú v Japonsku se nachází řezba ze 17. století. Jsou na ní zobrazeny tři moudré opice, z nichž jedna si zakrývá oči, druhá uši a třetí ústa. Svými gesty říkají: „Nevidím zlo, neslyším zlo, nemluví zlo.“ Tyto symboly lze chápat v mnoha různých významech. Mohou být interpretovány jak v kladném slova smyslu, tak i v negativním.

Povzbuzen nedávnými rekolkcemi, kterými nás provázel otec Prokop Brož, jsem přemýšlel nad tím, čím nás tyto výše zmíněné Boží tvorové můžou duchovně inspirovat.

Ut videam (Mk 10,51). S tím by naše japonská opice nesouhlasila. Ona přeci nechce vidět. Vzpomněl jsem si na princip analogie, který předpokládá tři kroky. Začíná se tvrzením, pak přichází popření a vše završuje dosažení nejvyšší míry. Radujeme se z Božího daru, kterým je zrak. Díváme se kolem sebe, kocháme se pohledem, někdy zase tupě zíráme nebo děláme „psí oči“. Přiznám se, že když teď na jaře začínají dny prozářené silnými paprsky slunce, je pro mě nepředstavitelné, abych vyrazil na cestu mimo kolej bez slunečních brýlí. Takto vybaven ztmavující clonou a polarizačním filtrem se nutně ochuzuji o reálný zážitek toho, co kolem mě je. Ale co když já nejsem schopen to zvládnout?

nout? Působí mi to bolest, mám zarudlé a unavené oči. Časem přestanu vidět správně, pokud se nerozhodnu v pravý čas pro určitou clonu. Tvrzení bychom měli (mám oči, abych viděl), zápor by se také našel (ne každý zrakový vjem nám prospívá), zůstává tedy hledání absolutní míry. Vidět správně v novém světle. K tomu je ale zapotřebí ujít kus cesty, přičemž se snažíme hledět na to, na co vlastně hledíme. O svatém Františkovi z Assisi je známo, že si ze svých misijních cest k sultánovi dovezl virové onemocnění očí. Přestože se podrobil na svou dobu kvalitnímu lékařskému ošetření oftalmie, přesto ho tato „gravissima infermità“ (Compilatio assiensis, n.77) provázela po zbytek života. Dokázal však ještě měsíc před smrtí dokončit svou Sluneční píseň neboli Píseň bratra slunce, v níž chválí Hospodina za všechen stvořený svět, který je odrazem Nejvyššího. Holt, pro to, aby někdo správně viděl, musí prostě alespoň částečně oslepnout.

Effatha I (Mk 7,34) což znamená „otevři se“. I otevřel se mu sluch (Mk 7, 35a). Představte si, že někdo z vašeho okolí by byl zbaven této smyslové mohutnosti. Vy, na rozdíl od něj, máte tu možnost slyšet, naslouchat, registrovat hlasy, tóny, vibrace. Jste tedy těmi šťastlivci. Někdy je ale zapotřebí dát si špunty do uší, protože jinak byste ztratili sluch. Cože? Neslyšíte? Tak tedy jste jej už ztratili... Pokud vám ale něco z toho zůstalo, buďte vnímaví. Král Šalamoun, jak víme, si mohl přát konkrétní dar od Hospodina. On se rozhodl pro srdce, které je schopné naslouchat. Japonská opička by mohla závidět: neslyším, a přesto jsem schopen naslouchat, protože vnímám srdcem. Sluch nastavím tak, abych zabránil šumům či pazvukům a slyšel pak jen to, co je pro mne opravdu důležité. S králem Šalamounem máme prosit o srdce, které umí naslouchat. Čili obrazně řečeno: o „ušaté srdce“, srdce obdařené sluchem, které je způsobilé všechny vjemy i správně protřídit a vyhodnotit.

Effatha II (Mk 7,34) což znamená „otevři se“. Uvolnilo se pouto jeho jazyka a mluvil správně. (Mk 7, 35b). Každý den, nejen při zachovávaní silentia během rekolekčního dne, se shromažďujeme v refektáři u sochy našeho Patrona, svatého Jana Nepomuckého. Vidíme přitom důrazný prst na jeho rtech. Mluvit stříbro, mlčeti zlato... ale zase z druhé strany, jestliže „oni budou mlčet, kameny budou křičet!“ (Lk 19,40). Mluvit nebo mlčet? Záleží na tom: kdy, kde, jak a co. K cestě k nejlepšímu vede mlčení a naslouchání. Jedině tak zakusíme sílu slova, budeme si vážit každé možnosti něco říci a zároveň, když na to přijde, dokážeme zmlknout. Jednou v restauraci jsem u vedlejšího stolku pozoroval neznámý mně pár, který se dorozumíval znakovou řečí. Podle mého laického chápání se neshodli, ba dokonce se hádali. Jazyk je zdrojem nedorozumění, říkají někteří. O Letnicích apoštolové mluvili a všichni jim rozuměli. Není v tom via eminentiae? Není toto naším cílem: pronášet slovo, v němž je nosnou silou láska? I kdybys mluvil pravdu, komu tím prospěješ... a pak, i v mém životě se musí stát slovo skutkem (neboli Tělem), jinak nestojí za to, aby bylo vysloveno. I kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými...

Nějak se nám to všechno komplikuje! Nějaká dobrá rada na závěr? Bůh to s těmi našimi smysly myslel dobře... jako ostatně se vším, co stvořil. Nechme na Božím Duchu, aby to vše přivedl k prvotnímu záměru Stvořitele. Proto, kéž náš zrak – uši – i dar řeči, jsou každý den neustále pročišťovány, aby sloužily k tomu, k čemu byly od začátku určeny!

Kronika

Duben

Na Velikonoce roku 2018 zůstali alumni koleje v Nepomucenu. Obřadů se zúčastnili v Římě včetně asistence v bazilice sv. Petra ve Vatikánu o velikonoční vigílii. Před touto slavnostní bohoslužbou se krátce setkali s papežem Františkem.

Ve čtvrtek 19. dubna byli do Nepomucena převezeny tělesné ostatky Josefa kardinála Berana u příležitosti jeho návratu do vlasti. Večerní mši svaté předsedal Jozef kardinál Tomko. Násle-

dující den dopoledne měli obyvatelé koleje možnost uctít tyto ostatky v hlavní kapli. Poté následoval slavnostní oběd a po obřadech rozloučení byla rakev s ostatky převezena na Mezinárodní letiště G. B Pastine, odkud následoval přesun do Prahy.

Květen

Na slavnost sv. Jana Nepomuckého, patrona koleje, proběhla jako tradičně slavnostní bohoslužba, které letos předsedal Mons. Tomáš Holub, biskup plzeňský. Po mši svaté následovalo grilování na zahradě koleje. Novinkou roku 2018 byly lampiony, které osvětlovaly zahradu do pozdních nočních hodin.

V pátek 18. května přijali dva královéhradečtí alumni akolytát z rukou svého biskupa

Mons. Jana Vokála. Slavnost proběhla v hlavní kapli Nepomucena. Při této příležitosti také Mons. Vokál oficiálně oznámil odchod P. Petra Šikuly

z pozice rektora papežské koleje. Novým rektorem byl na návrh České biskupské konference jmenován Kongregací pro klérus dosavadní vicerektor P. Roman Czudek.

Miroslav Štrunc

POSIDIUS

ŽIVOT SVATÉHO AUGUSTINA

Ze třetí části knihy: O posledních dnech sv. biskupa Augustina, o zkáze jeho světa.

27.6.

Vykládal

nám

také,

jak blahé paměti slyšel velice moudrý a zbožný výrok jednoho člověka. Ten člověk takto hovořil na sklonku života a Augustin ho velmi chválil a mluvil o něm.

27.7. Onen ctihodný muž ležel se svou poslední nemocí obklopen věřícími, kteří mu vzdávali úctu u jeho lůžka a pozorovali, jak co nevidět odejde ze světa k Bohu. Ti lidé při tom smutněli, že církev přijde o takového biskupa, o jeho slova, a že už jim nebude rozdělovat Boží svátosti. V slzách ho prosili, aby za sebe požádal Boha o delší život. On jim

však řekl: „Nežil jsem tak, že bych se mezi vámi styděl žít. Ale nebojím se ani zemřít, protože máme dobrého Pána.“

27.8. Tento výrok náš zestárlý Augustin obdivoval a chválil ta rozvázná a vyrovnaná slova. Ta se jistě musejí chápat tak, že řekl: „Nebojím se ani zemřít, protože máme dobrého Pána,“ aby si nikdo nemyslel, že on sám tak věří svým přečistým mravům, když předtím pronesl to: „Nežil jsem tak, že bych se mezi vámi styděl žít.“ V jedné větě totiž mluvil o tom, co lidé mohli vědět o člověku, ale pro příklad Boží spravedlnosti prohlásil v té druhé, že se více spoléhá na dobrého Pána. Však jemu také říkal v každodenní modlitbě Páně: „Odpusť nám naše viny.“¹

27.9. Velmi často se také zmiňoval o výroku jednoho svého spolubiskupa a blízkého přítele na téma konce života. Když ten už ležel na smrtelné posteli a Augustin ho přispěchal navštívit, naznačil mu pokynutím ruky, že odchází ze světa. Augustin mu na to pověděl, že církev potřebuje, aby ještě žil; ale on, aby si nikdo nemyslel, že touží po tom zůstat v tomto životě, odvětil: „Kdybychom nezemřeli nikdy, prosím; ale jestliže jednou zemřít musíme, proč ne teď?“

¹ Mt 6,12.

27.10. Augustin se této myšlence podíval a chválil za ní toho bohobojného člověka, který ji pronesl; a to přesto, že se ten člověk narodil a vyrostl na venkově a nepobral příliš vědomostí z knih.

27.11. Toto bylo jistě v protikladu s počínáním onoho nemocného biskupa, jehož zmínil svatý mučedník Cyprián ve svém listě O smrti a umírání. Ten v něm říká: „Když byl jeden z našeho sboru biskupů vysílen nemocí a bál se blízké smrti, prosil o prodloužení života. Jak stále prosil a přitom už umíral, stanul u něho vznešený a úctyhodný mladík. Mladík byl vysoké postavy a jeho tvář zářila tak, že když přistoupil blíže, mohl ho stěží lidský zrak spatřit – kromě biskupa, který měl již brzy odejít ze světa. A mladík na něho rozzlobeně spustil: ‚Bojíte se trpět a nechcete zemřít! Co si s vámi mám počít?‘“

28.1. Krátce před svou smrtí provedl Augustin úpravu knih, které nadiktoval a vydal buďto ještě jako laik krátce po svém obrácení nebo už jako kněz či biskup. Všechno v nich, o čem si zpětně uvědomil, že je v rozporu s církevním učením, sám prošel a opravil. Napsal je totiž v době, kdy ještě neměl tak široké povědomí o církevních záležitostech nebo je plně nechápal. Proto také sepsal dva svazky, jež pojmenoval Knižní revize.

28.2. Stěžoval si také, že mu mnozí bratři odnesli některé knihy před tím, aniž by byly pečlivě opraveny. Mohl je tedy dát do pořádku až posléze. Smrt však přišla rychleji, a tak některé jeho knihy zůstaly nedokončeny.

28.3. Protože chtěl všem prospět a dát přečíst mnohé knihy těm, kdo toho byli i nebyli schopni, vybíral z obou Božích zákonů,

ze Starého i Nového, Boží přikázání nebo zákazy vztahující se k řádnému životu, které opatřil úvodem. Z těch pak sestavil jeden spis, aby se člověk, který by si ho chtěl přečíst, poučil v tom, jak nebo v čem může být poslušný Bohu, anebo naopak, jak se může stát vůči Bohu neposlušným. Toto dílo chtěl pojmenovat Zrcadlo.

***Pro Mons. Vlastimila Kročila z latinského originálu (PL 32)
přeložil***

M. Štrunc, bohoslovec.

Pokračování v příštím vydání Brázdy.

„Nechci se vás dotknout.“ aneb o umění bratrské lásky

Během minulých týdnů jsem se mohl seznámit s dílem jednoho z nejpopulárnějších myslitelů dnešní doby, kanadského psychologa Jordana B. Petersona. Stal se známým díky svému odporu k jistým změnám zákonů, které byly motivovány myšlenkami tzv. politické korektnosti. Nicméně jeho boj nevede, jako mnozí jiní u nás i ve světě, hulvátstvím, ale dobře mířenými otázkami, snahou odideologizovat naše počínání a myšlení pomocí vědeckých a filosofických faktů. V jednom rozhovoru pak řekl: „Jestliže chcete být schopni přemýšlet, musíte riskovat, že někoho urazíte (v originále „to be offensive“).“ Když jsem se pak nad touto větou zamýšlel, přeložil jsem si její konec: „...musíte riskovat, že se někoho dotknete.“ A to mě přivedlo k dalšímu přemýšlení nad různými významy tohoto spojení.

Kolik jen významů může mít prostá věta: „Nechci se tě dotknout.“ Často se jí snažíme vyjádřit respekt a tak trochu zmírnit napětí v situacích, kdy s druhým nesouhlasíme, nebo je třeba jej napomenout. „Nechci se tě dotknout, ale...“ Co tímto uvozením ale vlastně druhému říkáme? Není tímto tvrzením tak trochu naznačeno: „Vlastně mě ani moc nezajímáš, ale zrovna jsi vlezl do mé komfortní zóny, tak se tě potřebuju zbavit.“?

Svatý otec František používá obraz církve jako polní nemocnice. Tedy místa, které je různé, jen ne poklidné, tiché a krásně napudrované. Místa, kde se jedni dotýkají druhých, aby jim pomohli a často i zachránili život. Někdy stačí pro stanovení diagnózy pouhý pohled, či pomoc moderního přístroje, nicméně vyšetření dotykem je stále funkční procedurou. Dokonce se v rámci prevence jistých chorob může člověk pohmatem vyšetřovat sám, avšak měl by si dát pozor na unáhlené závěry a nechat si potvrdit své nálezy odborníkem... Připomíná vám to něco?

Spojitostí mezi pravidly duchovního a fyzického zdraví je jistě mnoho, a tak ani mnou výše zmíněný příklad není výjimkou. Celé toto moje zběsilé psaní má totiž za cíl přivést nás k zamyšlení, nakolik se chci dotýkat svého života i těch druhých a nakolik jsem radši poslušný Kristova rozkazu: „Nedotýkej se mě.“, za který schovávám pohodlnost.

František Čech

Co se děje, když Kristus leží v hrobě?

Byla Bílá sobota 2. dubna 1988. Po šesté hodině ranní se ozývá porodnicí velký křik a na svět přichází po dvou synech tolik vytoužená holčička, moje sestra. Za pět minut se ozývá porodnicí opět velký křik a na svět přicházím já. Moji rodiče chtěli ještě třetí dítě a mamka si moc přála holčičku, Hospodin vyslyšel její hlas, holčičku ji poslal, ale k tomu ještě jednoho chlapečka. Jak je Hospodin mocný a mění naše plány a vždy dokáže přidat něco navíc, i když třeba o to ani neprosíme, nebo o tom nevíme. On vidí i to, co je skryté. Musím říct, že po třiceti letech jsem si jist, že mít dvojče, je ta nejlepší věc na světě. Nikdy jsem na nic nebyl sám, vždycky jsme na všechno byli dva. Byly chvíle, kdy jsme se moc nemuseli a leželi si na nervy, ale vždy bylo a je mezi námi silné pouto, které nás od sebe neoddělilo.

Moje sestra Terezka byla vždy lepší ve škole, pečlivější a šikovnější. Já jsem byl zase vždy rozváznější a taky jsem dřív chodil. Říká se, že mezi dvojčaty funguje telepatie, a že když se někomu něco děje, tak to ten druhý vycítí. Nevím jak to má Terezka, ale já jsem to zatím zažil dvakrát a to vždy, když ona sama rodila. Tyto chvíle jsem prožil v kapli na kolenou a po každé nastal okamžik, kdy jsem si říkal, že už můžu jít v klidu spát. Zpětně jsem přišel na to, že to byly momenty, kdy byl synovec i neteř na světě. To, že můžu žít po boku své sestry, mně otevřelo oči

v holčičím světě. Jsem vnímavý k věcem, kterých si normální chlap ani nevšimne, protože o nich prostě neví.

„Jsem ráda, že ses rozhodl jít do semináře. Už třikrát jsem si myslela, že jsem o tebe přišla, poprvé, když jsi měl febrilní křeče a v sanitce před domem jsi už nedýchal. Podruhé, když jsi sáhl na vypínač od cirkulárky a tvým tělem prošlo 380 voltů a měl jsi popáleniny druhého stupně. Potřetí, když tě srazilo auto, když jsi jel na kole. Víím, že Hospodin chce, abys tady ještě byl a mohl skrze tebe působit,“ slova, která mi jednou řekla moje mamka.

Je Bílá sobota 2013. Odpoledne prší a já stojím na náměstí sv. Petra ve Vatikánu. Večer papež František slaví Velikonoční vigilií. Asi po dvou hodinách jsem od někoho vyžebal vstupenku a spolu se dvěma kamarádkami se účastníme Velikonoční vigilie ve Svatém Petru. Tady, v blízkosti hrobu sv. Petra se rodí konečné rozhodnutí odpověď ANO na Boží volání, které je potřeba ještě dvakrát obnovit a to při Světovém setkání v Riu a v malém kostele u nás doma, než dojde k tomu, že si podám přihlášku do semináře.

Je Bílá sobota 2018. Před malou chvílí jsem se osobně setkal s papežem Františkem a nyní stojím na začátku průvodu s kadielnicí v ruce. Hlavou mi proběhlo několik myšlenek, ale ta nejsilnější je tato – Pane, nikdy bych nevěřil, že se tohle stane, ale Ty můžeš všechno, Ty který jsi Alfa i Omega, dáváš ještě víc, než si vůbec můžu myslet. Díky, mám Tě rád.

Jsem vděčný, že jsou tady se mnou moji spolubratři, sestry a představení z Nepomucena. Jsem vděčný, že jsou tady spolužáci z konviktu. Jsem vděčný, že jsou zde i ty dvě děvčata, se kterými jsem před pěti lety stál v dešti na náměstí. Jsem vděčný, že jsou tady se mnou všichni, které nosím ve svém srdci.

Jasný pokyn a vycházíme vstříc Vzkříšenému, bez nervozity, s pokojem a pokorou v srdci, že můžu sloužit Vzkříšenému.

Hospodin mění můj život, každý den to zakouším. Děkuji za to všechno, co jsem mohl prožít za těch třicet let.

Ty jsi můj Pán, Tobě chci sloužit, nechci konat zlo, chci konat dobro, Fiat, důvěřuji Ti.

Jan Pavlíček

Kontemplovat krásu, neboť Hospodin je krása sama

Již téměř dva roky mne zaměstnává jedna myšlenka, která skutečně ovlivnila můj duchovní život. Jedná se o vztah mezi Bohem a uměním. Předně, dříve, než se hlouběji ponoříme do analýzy tohoto vztahu, seznámíme se s potřebnými předpoklady. Bůh je dokonalost sama – tj. řekl bych axiom. Bůh stvořil člověka k obrazu svému a svěřil mu Zemi, aby ji spravoval a participoval na stvořitelském údělu Božím. Člověka pak Bůh označil za velmi dobrého. Tímto absolutním komparativem postavil Hospodin

člověka nad ostatní stvořená jsoucna. Člověk tedy participuje na absolutní Boží kráse.

Ona participace má dvě roviny. Primární participace zahrnuje krásu člověka samotného, krásu v sobě samém ve světle Boží milosti – ergo krásu těla, duše a ducha člověka. Neodpustím si malou faktickou odbočku: Mimořádnou a unikátní participaci na Boží kráse představuje Matka Boží, Královna nebes, Panna Maria.

Mluvíme-li o kráse člověka vystavujeme se riziku zkratky. Je rysem dnešní doby, že společnost vnímá pouze estetiku – tedy krásu vnější. Zdravým obdivem krásy člověka je přeci láska, která vnímá estetiku těla, skrze kterou se exponuje krása duše a ducha.

Druhou rovinou, tedy sekundární participací na Boží kráse, se rozumí činy, ze kterých vychází dílo. Nyní se tedy dostáváme k jádru myšlenky. Vztah Boha a umění. Naše konání, jak již bylo zmíněno, je participací na stvořitelském Božím díle. V duchu těchto úvah směřujeme k pojetí umění. Mluvíme o komplexním pojetí umění – není nutné jej nikterak konkretizovat – mluvíme o poezii, próze, dramatu, hudbě, grafické tvorbě, malířství, sochařství i architektuře. Netradičně bych mezi umění zařadil i řemesla, která ideově souzní s již vyřčeným. To vše, je-li konáno v touze po objektivním dobru, představuje skutečnou participaci na díle Božím, na Boží kráse, a kdyby onen termín nebyl zatížen jinými významy, řekl bych, že je to skutečné Opus Dei. Zde vzniká skutečný vztah mezi Bohem a uměním. Chrámy, sochy, fresky,

vitráže, umělecké předměty – to vše má sloužit a slouží jako prostředek k přiblížení se Bohu. Prostředek, který poskytuje sám Bůh skrze naše ruce, skrze ruce umělců.

A co vlastně chci tím vším říct? Člověk je participací, velmi kvalitní participací, na Boží kráse. Činy člověka mohou být participací na Boží kráse a jsou spoluúčastí na Božím stvořitelenském konání. A v neposlední řadě východisko těchto myšlenek – je možné kontemplovat umění. Smíme se skrze umění přiblížit Bohu. Skrze krásu se krásou zabývat, nechat se jí oslovovat, nechat se ve vjemech oslovovat samotným Hospodinem. Tímto svědčím o svém životě s Hospodinem a poodhaluji částečnou podobu své modlitby. Přeji nám, ať se v nás modlí i umělec, kterým každý z nás je.

Petr Janíček

V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme

Ve Sk 17, 28 čteme: „V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme.“ Zmíněný biblický citát úzce souvisí s tajemstvím Boží prozřetelnosti, které je pro mě zvláště důležité. Svůj životní příběh s Bohem vnímám zároveň jako životní příběh v Bohu, jenž není

jenom přihlížejícím či účastníkem tohoto mého příběhu, ale je vlastně tím, kdo jej vytváří.

Je mnoho momentů, v nichž můžeme zpětně spatřit láskyplné Boží vedení. Existují však také chvíle, v nichž je pro nás obtížné vidět Boží působení. Možná ho dokonce v nich raději ani nechceme vidět. Tuto zkušenost jsem měl možnost silně prožít, právě když pro mě začalo hrát důležitou roli tajemství Boží prozřetelnosti. Pán mi dal tvrdou školu, zřejmě proto, aby mé pojetí Božího působení nebylo příliš zjednodušené. V okolí lidí, které znám, se ve velmi krátké době odehrála spousta velmi bolestivých, až krutých událostí. Po všech těchto událostech jsem se ptal: „Má Bůh všechno ve svých rukou?“

Odpovědí mi v těchto chvílích byla jediné osoba Ježíše Krista, a to Ukřižovaného. „Židé si totiž přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista Ukřižovaného.“ (1 Cor 1, 22 – 23) Jedna z nejzásadnějších myšlenek pro mě byla ta, že na ty, kteří Ježíše bičovali, posmívali se mu, křižovali ho, musí být možné uplatnit onen citát ze Skutků: „V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme.“ Tedy, že Bůh musel udržovat v bytí, udržovat při životě a v pohybu ty, kteří Krista mučili. Zde jsem se ještě hlouběji setkal s nepochopitelnou Boží láskou, která ctí lidskou svobodu, která miluje člověka až tak, že dává existenci vlastním mučitelům.

A tak je každodenně přede mnou a před námi všemi výzva, abychom nežili v iluzích, protože v nich není živý Bůh, ale jen modly. Je před námi výzva, abychom stále přijímali realitu, ať už je jakákoli, protože právě v ní tajemně působí Pán. “Víme, že těm, kteří milují Boha, všecko napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni.” (Rom 8, 28)

Michal Staufčík

Jak jsem chtěl být vynálezcem

Již jste o tom slyšeli v mém májové kázání, ale teď bych to popsal poněkud zevrubněji.

Byly mi teprve čtyři roky, když mi máma vysvětlovala chemickou vazbu e chování elektronů v molekule vody. Moc mě to zajímalo. Tak jsem si to uložil v paměti, abych to pochopil, až budu mít větší přehled o světě. Pak jsem šel do první třídy. Maminka mi zase vyprávěla něco zajímavého. Bylo to o vynálezcích, jak si hráli s různými věcmi a pak něco vynalezli, i když neplánovali. Pak mi vyprávěla o dědečkovi, jejím tatínkovi, jak byl šikovný konstruktér. To mě zapálilo k touze být vynálezcem, ačkoli tolik přehledu o světě jsem navíc nezískal. Nejprve jsem si hrál s různými stavebnicemi a vymýšlel různé konstrukce. Ale měli jsme jich doma málo, a proto mě to přestalo bavit. Touha vynalézat

mě však zatím neopustila. Našel jsem si tedy jiné pokusy. Míchal různé šťávy s jinými materiály a líbilo se mi, jak to šumí. Zatím jsem se neptal proč, ale zajímalo mě, co to potom udělá. Různě to kvasilo a někdy i vyteklo, a tak jsem to utřel a pozoroval dál. Jenže časem to došlo do stádia nepříjemného aroma, a tak jsem to snažil přebýt jedním léčebným sprejem, který však byl ještě nepříjemnější. Kvůli tomu jsem své pokusy už nedokázal utajit a musel jsem s nimi skončit. Nicméně ve své poličce jsem ještě dlouho cítil památku na svou experimentální činnost.

Pak přišel do naší domácnosti počítač s velmi zajímavými hrami, které neotravují svým aroma, tak jsem nějakou dobu na vynalézání pozapomněl. Ve čtrnácti letech mě velmi chytla chemie s jejím popisem struktur světa a také díky tomu, že mi maminka velmi pomohla mnohé věci pochopit. Dostal jsem také sadu mladého chemika, ale ta mi už také nestačila. Účastnil jsem se chemických olympiád. Díky nim jsem se dostal do chemického kroužku, kde se daly provádět pokusy, které ve škole ani doma nešly. Naučil jsem se tam více než ve škole. Proto také mě výuka chemie ve škole přestala bavit.

V hlavě se mi rodily mnohé nápady, jak vylepšovat různé chemické technologie, aby se lidstvu žilo lépe, aby se neškodilo životnímu prostředí a abych cítil naději na úspěch v životě. V hlubším poznání přírody, zvláště díky chemii, jsem také začal uvědomovat

krásu Božího díla, které můžeme zvelebovat. To mě více přitahovalo jak k Bohu, tak chemii.

S přemýšlením, na jakou vysokou školu půjdu, jsem problém neměl. Od mých dětských let totiž rodiče vzpomínali na svá léta na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze. Maminka studovala zpracování mléka a táta zpracování ropy. Maminku to strašně bavilo, tátovi to vyvolávalo neblahé vzpomínky na pyridin. Máma musela na čtrnáct let svou kariéru přerušit kvůli mateřské a táta raději odešel z chemie nadobro. Přesto mě to táhlo na VŠCHT. Také jsem se tehdy zajímal z hlediska technologií o zlepšení životního prostředí a o energetické využití odpadů a odpadních vod. A tak jsem se na přihlásil Fakultu technologie ochrany prostředí.

Později jsem se však dozvěděl o palivových článcích, které dokáží z vodíku a kyslíku přímo vyrábět elektrický proud, což mě stále více vedlo k energetickým směrům. Po domluvě s děkanem fakulty jsem tedy skončil na oboru technologie ropy. Tam jsem však natolik otravoval s palivovými články, až mi připravili téma na disertační práci. Nicméně, tehdy už jsem jim řekl ne, půjdu na faráře.

Někomu by se mohlo zdát, že jsem svůj dětský sen stát se vynálezcem pověsil na hřebík. Avšak stále přemýšlím, jak využít ve prospěch církve technologie, které jsem během studia poznal.

A nejen využít, ale i vylepšit, aby sloužily celému lidstvu. Ale protože povolání ke kněžství je na prvním místě o vedení lidí ve světě k Bohu, musím modifikovat své myšlení a snažit se využít své znalosti v této oblasti. O tom jsem psal již ve svých předchozích článcích Technolog duší a Chemie lidství. Zkouším tak aplikovat metody myšlení v technologiích v uvažování o pastoračních problémech. V nich mohu znovu uplatňovat svůj sen být vynálezcem a pomáhat lidstvu k lepšímu životu. Jenže teď vím, že lepší život znamená žít s Bohem a podle něho.

Ondřej Kapasný

Loretánské litanie tak trochu jinak

Uplynul měsíc květen a s ním i tradiční májové pobožnosti, během kterých jsme zpívali mariánské litanie. Jelikož jsme v katolickém formačním zařízení, každý z nás by měl být mariánským ctitelem a snažit se v Marii hledat vzor. Asi ne každý dokáže být Matkou Kristovou, ale snad jsme schopni se alespoň v něčem Marii podobat. V návaznosti na článek z minulého čísla, ve kterém otec spirituál psal o světcích v naší koleji, jsem se pokusil najít syntézu každého z českých a slovenských obyvatel naší koleje s některou z invokací loretánských litaní.

Václav Šustr

Matko církve	Mirka Čechová (kuchařka)	Jako matka dvou dcer zapracovala na biologickém šíření církve určitě víc než my ostatní.
Matko božské milosti	P. Prokop Brož	Zdali Božská není úplně zjevné, ale vyšehradská milost určitě.
Matko láskyhodná	Otec vícerektor	Vždy se k nám chová velmi laskavě a se zájmem.
Matko obdivuhodná	Sr. Bohdana	Při tom množství prádla stihne i uklidit kapli, udělat kytky, ostříhat vlasy a mnoho dalších obdivuhodných činů.
Matko dobré rady	Miroslav Auxt	Vždy, když potřebujete pomoc se školou, poradí nebo půjčí studijní materiály.
Panno nejmoudřejší	František Filip	Jak již v konviktu řekl jeden spolubratr: „No jo, chytřej František, tak mu rovnou dejte jedničku!“
Panno chvályhodná	Miroslav Kulifaj	Trpělivě opravuje pro celou kolej italské texty, aby skutečně byly italské.
Panno mocná	Sr. Vojtěcha	Kdo má moc nad proviantem, má moc nad celým mužstvem.
Panno dobrotivá	Martin Sekula (údržbář)	Stačí jen zmínka a hned rád problém vyřeší.
Panno věrná	Kryštof Kolomý	I když je to nepochopitelné, věrně fandí hokejovým Pardubicím.

Zrcadlo spravedlnosti	P. Jiří Zámečník	Jako právník má spravedlnost v krvi.
Trůne moudrosti	František Čech	Jak je to s moudrostí, nevím, ale na pomyslném trůnu prefekta sedí dobře.
Příčino naší radosti	Sr. Lucie	U myčky a stále veselá.
Stánku Ducha svatého	P. Miloslav Brhel	Spirituální teolog má k Duchu svatému snad blízko.
Stánku vyvolený	Otec rektor	Do čela koleje byl prostě vyvolen.
Růže tajemná	Martin Peňáz	<i>Informace se nepodařilo získat.</i>
Věži Davidova	Ondřej Kapsný	Se svými 198 centimetry a pevnými základy je přirovnání příznačné.
Dome zlatý	Jarmila Bátorová (uklízečka)	Budovu prozáří jak svojí prací, tak i neustálým úsměvem.
Bráno nebeská	Sr. Blanka	Potkáváme ji skoro vždy, když procházíme bránou. Je na každém, na které straně dveří vidí pomyslné nebe.
Hvězdo jitřní	Michal Krenželok	Když slyším ráno z vedlejšího pokoje charakteristický zvuk budíku, otočím se s pomyšlením, že mám ještě pět minut.
Uzdravení nemocných	Vojtěch Libra	Jako u rodáka z Vysočiny se u něj vždy najde dobrá švestková medicína na bolení v krku.

Útočiště hříšníků	Otec spirituál	Každou středu a pátek má přede dveřmi sešit plný jmen hříšníků.
Těšitelko zarmoucených	P. Jozef Vojtek	Svým dětsky milým úsměvem zažene všechen zármutek.
Pomocnice křesťanů	Pavel Fiala	Vždy když ho poprosíte, rád pomůže.
Královno patriarchů	Josef Haman	Je nejstarším z bohoslovců a řadí se tak mezi patriarchy.
Královno proroků	Bystrík Feranec	Když potřebujete informace o církevním dění, najdete je u něj.
Královno vyznavačů	Miroslav Štrunc	Sice ve fotbale fandí každý den jinému týmu, podle toho, kdo zrovna vyhrává, svoji hrdost si však dokáže zachovat, protože Spartě a Baníku nikdy nefandil.
Královno počatá bez poskvrny hříchu dědičného	Michal Staufčík	O jeho početí bez poskvrny dědičného hříchu silně pochybují, ale těžko si představit, že by u svátosti smíření řešil něco jiného než malá odchýlení od ctností.
Královno nanebevzatá	Petr Janíček	Jako ikonopisec již nakoukl do nebe.
Královno posvátného růžence	Jan Pavlíček	Každý den ráno cestou do školy ho potkáte s růžencem a když jste hodní, můžete se pomodlit s ním.
Královno míru	Martin Mokry	Vidět ho jinak než v míru, je velké umění.